

Motivele și principalele argumente

1. Tribunalul a săvârșit o eroare atunci când a considerat că în mod corect camera de recurs a transpus constatările reținute de Tribunal în Hotărârile anterioare HELLIM și ΧΑΛΛΟΥΜΙ și HALLOUMI în prezenta cauză. Cauzele menționate nu priveau mărci de certificare, ci tipuri diferite de mărci, mai precis mărci colective și, respectiv, obișnuite ale Uniunii Europene. Funcția esențială a unor asemenea mărci este să constituie o indicație a originii comerciale a produselor (o multitudinea de comercianți legați de calitatea de membru într-o asociație, în cazul mărcii colective). În schimb, mărcile de certificare nu au funcția esențială de a indica originea, ci de a distinge o clasă de produse, respectiv produse certificate în sensul că în fapt sunt conforme cu și au fost autorizate să fie fabricate potrivit reglementărilor aferente utilizării autorizate a mărcii de certificare HALLOUMI. În plus, publicul relevant din cauzele anterioare de pe rolul Tribunalului era diferit de publicul relevant din prezenta cauză.
2. Tribunalul a reținut în mod eronat că o marcă națională anterioară – în cazul de față marca națională de certificare – era lipsită întru totul de caracter distinctiv în sensul de a distinge produse certificate de cele care nu sunt certificate, apreciind în mod eronat că marca este descriptivă, subminând în mod eronat protecția națională a mărcii naționale și punând în discuție în mod eronat în procedura de opoziție din fața EUIPO validitatea mărcii respective.
3. Tribunalul a săvârșit o eroare în cadrul comparației mărcilor și al aprecierii riscului de confuzie. În mod eronat a abordat aceste aspecte ca și cum marca anterioară ar fi o marcă ce indică originea, iar nu o marcă de certificare. Nu a acordat mărcii anterioare niciun caracter distinctiv în calitate de marcă de certificare, adică în sensul că distinge produse care erau conforme în fapt cu standardele mărcii de certificare și care erau fabricate în fapt de producători autorizați de titularul mărcii de certificare. În plus nu a examinat modul în care mărcile de certificare sunt utilizate în mod obișnuit (respectiv în mod necesar alături de o denumire distinctivă, marcă sau logo). Nu a examinat nici sensul și semnificația mărcii Uniunii Europene atacate, în special prin faptul că nu a examinat dacă elementul „HALLOUMI” are un caracter distinctiv de sine stătător în cea din urmă marcă ca semn care indică, contrar situației de fapt, că produsele acoperite de marca Uniunii Europene atacată sunt certificate.
4. Tribunalul nu a analizat dispozițiile și jurisprudența națională în privința domeniului de aplicare și a efectelor mărcilor naționale de certificare. Condițiile și modalitățile prevederilor legale ale statelor membre privind mărcile de certificare nu au făcut obiectul armonizării în temeiul Directivei 89/104 ⁽¹⁾ sau al Directivei 2008/95 ⁽²⁾ și totuși Regulamentul privind marca Uniunii Europene prevede că aceste mărci naționale pot constitui fundamentul drepturilor anterioare care se opun înregistrării mărcilor Uniunii Europene. Drepturile respective ar trebui examinate în lumina dispozițiilor și a jurisprudenței naționale, prin analogie cu diversele drepturi naționale întemeiate pe articolul 8 alineatul (4) din Regulamentul privind marca Uniunii Europene (drepturi care nu au făcut nici ele obiectul armonizării și care variază mult de la stat membru la stat membru în privința naturii, a domeniului de aplicare și a efectului).

⁽¹⁾ Prima Directivă 89/104/CE a Consiliului din 21 decembrie 1988 de apropiere a legislațiilor statelor membre cu privire la mărci (JO 1989, L 40, p. 1, Ediție specială, 17/vol. 1, p. 92).

⁽²⁾ Directiva 2008/95/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 22 octombrie 2008 de apropiere a legislațiilor statelor membre cu privire la mărci (JO 2008, L 299, p. 25).

Cerere de decizie preliminară introdusă de Amtsgericht Erding (Germania) la 10 decembrie 2018 – U. B. și T.V./Eurowings GmbH

(Cauza C-776/18)

(2019/C 82/13)

Limba de procedură: germana

Instanța de trimitere

Amtsgericht Erding

Părțile din procedura principală

Reclamanți: U.B., T.V.

Pârâtă: Eurowings GmbH

Întrebarea preliminară

În cazul unei anulări potrivit articolului 5 din Regulamentul (CE) nr. 261/2004 ⁽¹⁾, trebuie să se considere că o ofertă a unei redirectionări care să le permită pasagerilor să ajungă la destinația finală în mai puțin de două ore după ora de sosire prevăzută este constituită și de un transport de substituție efectuat către un alt aeroport decât cel menționat în confirmarea rezervării, atunci când acest aeroport este situat în aceeași regiune?

(¹) Regulamentul (CE) nr. 261/2004 al Parlamentului European și al Consiliului din 11 februarie 2004 de stabilire a unor norme comune în materie de compensare și de asistență a pasagerilor în eventualitatea refuzului la îmbarcare și anulării sau întârzierii prelungite a zborurilor și de abrogare a Regulamentului (CEE) nr. 295/91 (JO 2004, L 46, p. 1, Ediție specială, 07/vol. 12, p. 218, rectificare în JO 2016, L 94, p. 17).

Cerere de decizie preliminară introdusă de Conseil supérieur de la Sécurité sociale (Luxemburg) la 19 decembrie 2018 – EU/Caisse pour l'avenir des enfants

(Cauza C-801/18)

(2019/C 82/14)

Limba de procedură: franceza

Instanța de trimitere

Conseil supérieur de la Sécurité sociale

Părțile din procedura principală

Apelant: EU

Intimată: Caisse pour l'avenir des enfants

Întrebările preliminare

- 1) Autoritățile de securitate socială competente din primul stat membru (în speță Caisse pour l'avenir des enfants – Luxemburg) sunt obligate, în conformitate cu obligațiile comunitare care le revin în temeiul articolului 45 TFUE, al Directivei 2004/38/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 29 aprilie 2004 privind dreptul la liberă circulație și ședere pe teritoriul statelor membre pentru cetățenii Uniunii și membrii familiilor acestora ⁽¹⁾, precum și al Regulamentului (CE) nr. 883/2004 al Parlamentului European și al Consiliului din 29 aprilie 2004 privind coordonarea sistemelor de securitate socială ⁽²⁾, în special articolul 4, să plătească prestații familiale unui resortisant al unui al doilea stat membru atunci când, în aceleași condiții de acordare a alocațiilor menționate, autoritățile competente respective recunosc, pe baza unei convenții internaționale bilaterale încheiate între primul stat membru (Luxemburg) și țara terță (Brazilia) dreptul la prestații familiale pentru propriii resortisanți și rezidenți?
- 2) În cazul unui răspuns afirmativ și în cazul în care principiul stabilit în jurisprudența citată anterior GOTTARDO ⁽³⁾ se extinde la contextul prestațiilor familiale, autoritatea competentă în materie de securitate socială și în special în materia prestațiilor familiale — în speță Caisse pour l'avenir des enfants, instituția națională de prestații familiale din Marele Ducat al Luxemburgului — ar putea invoca o justificare obiectivă pe baza considerațiilor legate de sarcinile financiare și administrative deosebit de împovărătoare întâmpinate de administrația în cauză, pentru a justifica o diferență de tratament între resortisanții țărilor-părți contractante (la convenția bilaterală în cauză) și alți resortisanți ai țărilor membre ale Uniunii Europene?

(¹) Directiva 2004/38/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 29 aprilie 2004 privind dreptul la liberă circulație și ședere pe teritoriul statelor membre pentru cetățenii Uniunii și membrii familiilor acestora, de modificare a Regulamentului (CEE) nr. 1612/68 și de abrogare a Directivelor 64/221/CEE, 68/360/CEE, 72/194/CEE, 73/148/CEE, 75/34/CEE, 75/35/CEE, 90/364/CEE, 90/365/CEE și 93/96/CEE (JO 2004, L 158, p. 77, Ediție specială, 05/vol. 7, p. 56).

(²) JO 2004, L 166, p. 1, Ediție specială, 05/vol. 7, p. 82.

(³) Hotărârea din 15 ianuarie 2002, Gottardo, C-55/00, EU:C:2002:16.